

Som et nyt sidste Stykke har man indsat en udtrykkelig Bestemmelse om, at Bevilling eller — i de i Paragraffens 5. Stykke, 2. Punktum, omhandlede Tilfælde — Godkendelse som Leder af et Biografteater kun kan tildeles Personer, der godtgør at have fornøden Indsigt i Forhold vedrørende Biografteatervæsenet.

Til § 2.

Paragraffen svarer til Lov 1922 § 2. Om Oprettelse af ny Biografteatre findes nærmere Forskrifter i Bekendtgørelse af 27. April 1922 og Bekendtgørelse af 6. Oktober 1922.

Til § 3.

Fællesrepræsentationen for Danmarks Biografteatre har overfor Ministeriet gjort gældende, at den korte 3-aarige Bevillingsperiode paa forskellig Maade virker skadelig for Driften, bl. a. ved den Uro, der altid opstaar, naar Bevillingerne skal fornys, og har indstillet, at Gyldighedsperioden forlænges til mindst 10 Aar. Justitsministeriet mener ikke, at dette Ønske bør imødekommes, idet netop den korte 3-aarige Periode maa anses for et virksomt Værn mod udenlandsk Kapitals Anbringelse i Biografteatervirksomheden her i Landet.

I Konsekvens af, at der i § 1 er optaget en Bestemmelse om, at en Person for at opnaa Bevilling skal godtgøre at have fornøden Indsigt i Forhold vedrørende Biografteatervæsenet, er der optaget en Bestemmelse om, at Enkens Indtræden i hendes Mands Bevilling, hvis hun ikke har saadan Indsigt, som § 1 kræver, skal gøres afhængig af, at hun ansætter en Leder af Teatret.

Løvrigt er Paragraffen enslydende med Lov 1922 § 3.

Til §§ 4—5.

Svarer til Lov 1922 §§ 4—5.

Til § 6.

Man har indsat en Bestemmelse om, at Bevillingshaveren skal have det kunstneriske Ansvar for Teatrets Ledelse, og at det fulde økonomiske Ansvar for Teatrets Drift paa hviler ham overfor Tredjemand. Det maa vel antages, at dette allerede følger af Be-

stemmelsen i Lovens § 6 om, at Bevillingshaveren ikke maa udleje Bevillingen til andre, men man anser det for hensigtsmæssigt at optage en udtrykkelig Udtalelse i Loven herom.

Til §§ 7—13.

Paragrafferne er enslydende med Lov 1922 §§ 7—13.

Der har været anket over, at Filmcensuren er beføjet til at godkende Film med Forbeholdet: „Forbudt for Børn under 16 Aar“. De nærmere Regler om Fremgangsmaaden ved Filmcensureringen findes ikke i selve Loven, men i Justitsministeriets Bekendtgørelser Nr. 192 af 5. Juli 1913 og Nr. 294 af 29. December s. A. Rent bortset fra Spørgsmaalet om, hvorvidt Klage over denne Godkendelseskategori overhovedet er berettiget, vil en eventuel Hensyntagen til disse Anker ikke kræve Lovændring.

Et af Fællesrepræsentationen udtalte Ønske om Ændring i Reglerne om det kommunale Tilsyn i Lovens § 12, har Justitsministeriet ikke ment at burde foreslaa imødekommet.

Til § 14.

Justitsministeriet har ikke ment det tilraadeligt at foreslaa nogen Ændring i Paragraffens Afgiftsbestemmelser, i hvilken Henseende ogsaa fiskale Hensyn gør sig gældende, jfr. ovenfor.

Fællesrepræsentationen har henstillet, at der i Loven optages en Bestemmelse, hvorved det udtrykkelig fastslaas, at der ikke paa hviler Biografteatre nogen Afgift til det offentlige udover Bevillingsafgiften og Forlystelsesskatten.

Af Betydning i saa Henseende er væsentlig kun Afgift for Polititilsyn. Justitsministeriets Standpunkt, der har fundet Udtryk i forskellige Skrivelser, jfr. saaledes Skrivelse Nr. 36 af 3. Februar 1923 i Ministerialtidende for 1923, er her, at det ikke kan paalægges Bevillingshaverne at betale Afgift for Polititilsyn, medmindre særegne Forhold efter den stedlige Politimesters Skøn gør et ekstraordinært Polititilsyn nødvendigt, f. Eks. paa Markedsdage eller lignende, hvor særlig Grund til at befrygte Uroligheder maatte foreligge. Under Hensyn hertil mener Justitsministeriet ikke at kunne gaa med til, at den ønskede Bestemmelse optages.